

JEFFREY ARCHER

IN CONGRESS, JULY 4, 1776
Varkaiden

United States
kunnia

Where in the course of human events, it becomes necessary for one people to dissolve the political bonds which have connected them with another, and to assume among the people of the earth, the separate and equal station to which the Laws of Nature and of Nature's God entitle them, a decent respect to the opinions of mankind requires that they should declare the causes which impel them to the separation. We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights, that among these are Life, Liberty and the pursuit of Happiness. That to secure these rights, Governments are instituted among Men, deriving their just powers from the consent of the governed, that whenever any Form of Government becomes destructive of these ends, it is the Right of the People to alter or to abolish it, and to institute new Government, laying its foundation on such principles and organizing its powers in such form, as to them shall seem most likely to secure their safety and happiness. Prudence, indeed, will dictate that Governments long established should not be changed for light and transient causes; and accordingly we have seen some Governments which have lasted for ages, yet have been obliged to be altered or abolished. But when the long train of abuses and usurpations, pursuing invariably the same Object, evinces a design to reduce them to absolute Tyranny, it is their duty to throw off such Government, and to institute new Government, laying its foundation on such principles and organizing its powers in such form, as to them shall seem most likely to secure their safety and happiness. We, the undersigned, do hereby declare that we have taken the same course, and that we have no other alternative, but to throw off the Government of Great Britain, and to institute new Government, laying its foundation on such principles and organizing its powers in such form, as to them shall seem most likely to secure their safety and happiness.

Varkaiden kunnia

Jeffrey Archer

Varkaiden kunnia

*Suomentanut
Hilkka Pekkanen*

SAGA Egmont

Varkaiden kunnia
Suomentanut
Hilkka Pekkanen
Englanninkielinen alkuteos
Honour Among Thieves
Copyright © 1993, 2020 Jeffrey Archer ja SAGA Egmont
Kaikki oikeudet pidätetään
ISBN: 9788726966268

1. painos

Tämä kirja on suojattu tekijänoikeuslailla. Kopiointi muuhun kuin yksityiseen käyttöön sallittu ainoastaan Sagan ja kirjailijan luvalla.

Geoffreyllle ja Babsille

I

”Kun ihmiskunnan kohtaloiden saatossa ...”

1

New York
15. helmikuuta 1993

Antonio Cavalli tuijotti kiinteästi arabia, joka hänen mielestään näytti aivan liian nuorelta YK-suurlähettilään varamieheksi.

»Sata miljoonaa dollaria», Cavalli sanoi ja lausui jokaisen sanan erikseen hitaasti ja harkitusti, melkein hartaan kunnioittavasti.

Hamid Al Obaydi napsautti stressihelminauhan helmeä hyvinhoidetulla peukalonkynnellä. Napsuttelu oli alkanut ärsyttää Cavallia.

»Sata miljoonaa on hyväksyttävissä», vastasi suurlähettilään avustaja muodollisesti brittiläisittäin ääntäen.

Cavalli nyökkäsi. Muu häntä ei tässä kaupassa huolestuttanut kuin se, ettei Al Obaydi edes yrittänyt tinkiä, varsinkaan kun ehdotettu summa oli kaksinkertainen siihen nähden mitä Cavalli oli odottanut saavansa. Amerikkalainen oli karvaan kokemuksen kautta oppinut olemaan luottamatta keneenkään joka ei tinkinyt. Se merkitsi väistämättä sitä, ettei hintaa aiottu alun perinkään maksaa.

»Jos summa on sovittu», hän sanoi, »on enää keskusteltava siitä miten ja milloin maksut suoritetaan.»

Lähettiläs napsautti taas helmeä ja nyökkäsi.

»Kymmenen miljoonaa maksetaan käteisenä heti», Cavalli sanoi, »ja loput yhdeksänkymmentä miljoonaa talletetaan sveitsiläiseen pankkiin heti kun sopimus on täytetty.»

»Mitä minä sitten saan kymmenen miljoonan etumaksun vastikkeeksi?» kysyi arabi ja katsoi kiinteästi mieheen jonka oli yhtä vaikea peitellä syntyperäänsä kuin hänen itsensäkin.

»Ette mitään», Cavalli vastasi vaikka myönsikin että arabilla oli täysi oikeus kysyä sitä. Jos Cavalli nimittäin ei huolehtisi omasta osuudestaan sopimuksessa, suurlähettilään avustajalla oli paljon enemmän menetettävää kuin hallituksensa rahat.

Al Obaydi napsautti taas uutta helmeä tietäen ettei hänellä ollut paljonkaan valinnanvaraa — oli kestänyt kaksi vuotta päästä edes Antonio Cavallin puheille. Sillä välin Valkoiseen taloon oli asettunut presidentti Clinton, ja hänen oman maansa johtaja oli alkanut odottaa kosta aina vain kärsimättömämmin. Al Obaydi tiesi, että ellei hän hyväksyisi Cavallin ehtoja, hänellä olisi suunnilleen yhtä hyvät mahdollisuudet löytää tehtävään pystyvä henkilö ennen Yhdysvaltain kansallispäivää kuin saada ruletissa nolla yhdellä pyöräytyksellä.

Cavalli kohotti katseensa valtavaan muotokuvaan, joka hallitsi seinää lähettilään kirjoituspöydän takana. Al Obaydi oli ottanut häneen yhteyttä ensimmäisen kerran vain muutamaa päivää sodan päättymisen jälkeen. Silloin amerikkalainen oli kieltäytynyt keskustelemasta arabin kanssa, sillä vain harvat uskoivat että lähettilään kotimaan johtaja olisi vielä elossa seuraavan tapaamisen aikaan.

Kuukaudet kuluivat kuitenkin, ja alkoi näyttää siltä että Cavallin mahdollinen asiakas saattaisi kestää kauemmin kuin presidentti Bush. Järjestettiin tunnusteleva tapaaminen.

Tapaamispaikaksi valittiin Al Obaydin työhuone New Yorkissa East 79. Streetillä. Paikka oli Cavallin makuun hiukan turhan julkinen, mutta se etu siinä oli että näin varmistui sen osapuolen luotettavuus joka väitti olevansa valmis sijoittamaan sata miljoonaa dollaria mokomaan uhkayritykseen.

»Kuinka toivoisitte ensimmäiset kymmenen miljoonaa maksettavan?» tiedusteli Al Obaydi kuin kyselisi kiinteistövälittäjältä Brooklyn Bridgen väärällä puolella sijaitsevan pienenpuoleisen talon käsirahaa.

»Koko summa pitää maksaa käytettyinä ja merkitsemättöminä sadan dollarin seteleinä ja tallettaa pankkiimme Newarkiin New Jerseyhin», sanoi amerikkalainen silmät soukkina. »Ja kuulkaa, herra Obaydi», Cavalli lisäsi, »minun ei varmastikaan tarvitse muistuttaa teitä siitä, että meillä on laitteet joilla voidaan varmistaa...»

»Teidän ei tarvitse olla laisinkaan huolissanne meidän osuudestamme sopimuksessa», Al Obaydi keskeytti. »Rahat ovat, kuten teillä täällä länsimaissa on tapana sanoa, pelkkä pisara meressä. Ainoa huolestamme on, pystyttekö te hoitamaan oman osuutemme sopimuksesta.»

»Ette olisi tavoitellut tätä tapaamista niin kiihkeästi jos epäilisitte olemmeko oikeita ihmisiä tehtävään», Cavalli letkautti. »Mutta voinko minä luottaa yhtä lailla siihen että kykenette hankkimaan niin suuren määrän käteistä näin lyhyellä varoitusajalla?»

»Herra Cavallia saattaa kiinnostaa tieto, että rahat ovat tällä hetkellä turvallisesti Yhdistyneiden kansakuntien rakennuksen kellarin kassakaapissa. Eihän kukaan osaa kuvitella että niin valtava summa talletettaisiin konkurssipesään.»

Al Obaydin kasvoilla viipyvä hymy osoitti että arabi oli tyytyväinen pikku nokkeluuteensa huolimatta siitä etteivät Cavallin huulet värähtäneetkään.

»Teidän pankkiinne toimitetaan huomiseen keskipäivään mennessä kymmenen miljoonaa», jatkoi Al Obaydi ja nousi

seisomaan osoittaakseen että tapaaminen oli hänen puolestaan päättynyt. Suurlähettilään avustaja ojensi kätensä, ja vieras puristi sitä vastahakoisesti.

Cavalli kohotti vielä kerran katseensa Saddam Husseinin kuvaan, kääntyi ja poistui kiireesti.

Sali hiljeni odottavasti kun Scott Bradley astui sisään.

Hän asetti muistiinpanot eteensä pöydälle ja antoi katseensa kiertää luentosalia. Sali oli tupaten täynnä innokkaita nuoria opiskelijoita jotka kaikki pitelivät kynää valmiina keltaisen muistiinpanolehtiön yllä.

»Minun nimeni on Scott Bradley», sanoi lainopillisen korkeakoulun nuorin professori, »ja tämä on ensimmäinen neljäntoista luennon sarjasta joka käsittelee perustuslakia.» Seitsemätkymmenetneljät kasvot olivat kääntyneet katsomaan pitkää, hiukan huolimattomasti pukeutunutta miestä, joka ei ilmeistikään ollut huomannut että paidankauluksen ylin nappi puuttui eikä ollut osannut aamulla päättää kummalle puolelle päätä tekisi jakauksen.

»Haluan aloittaa tämän luennon henkilökohtaisella ilmoituksella», hän sanoi. Muutamat kynistä laskeutuivat lepoasentoon. »Tässä maassa on monta syytä harjoittaa lainopillista toimintaa», hän aloitti, »mutta vain yksi tapa on teidän arvoisenne ja vain tämä yksi tapa kiinnostaa minua. Se pätee kaikkeen lainkäyttöön mikä teitä saattaa kiinnostaa, eikä sitä ole missään ilmaistu sen paremmin kuin Yhdysvaltain kolmentoista osavaltion allekirjoittamassa itsenäisyysjulistuksessa.

’Pidämme itsestään selvinä totuuksina, että kaikki ihmiset on luotu tasavertaisiksi, että heidän Luojaansa on antanut heille luovuttamattomia oikeuksia, kuten elämän, vapauden ja pyrkimyksen onneen.’ Tämä yksi lause erottaa Yhdysvallat kaikista muista maailman maista.

Joissakin suhteissa meidän kansamme on edistynyt huimasti

vuoden 1776 jälkeen», professori jatkoi eikä vieläkään vilkaissut muistiinpanoihinsa, vaan asteli edestakaisin nykien samalla kuluneenpuoleisen tweedtakkinsa kauluskäänteitä, »mutta toisaalta olemme taantuneet hyvää vauhtia. Jokainen teistä voi olla mukana uudessa lainlaatijoiden ja lainrikkojien sukupolvessa.» Hän piti tauon ja tarkasteli äänetöntä yleisöään. »Teille on suotu suurin mahdollinen lahja, jonka ansiosta te voitte valita näiden kahden vaihtoehdon välillä, nimittäin ensiluokkaiset aivot. Kun virkaveljeni ja minä olemme tehneet tehtävämme, voitte halutessanne lähteä ulos todelliseen maailmaan ja unohtaa itsenäisyysjulistuksen ikään kuin se ei olisi sitä pergamenttia arvokkaampi jolle se on kirjoitettu, ikään kuin se olisi vanhentunut ja nykyaikaan sopimaton. Tai», hän jatkoi, »voitte päättää hyödyttää yhteiskuntaa pitämällä yllä lakia. Sen valinnan tekevät suuret lakimiehet. Huonot lakimiehet, enkä minä tarkoita sillä tyhmyreitä, ovat niitä jotka rupeavat kiertämään lakia, ja minun mielestäni siitä on enää varsin lyhyt matka lain rikkomiseen. Niille teistä jotka haluatte lähteä sille linjalle voin sanoa ettei minulla ole teille mitään opetettavaa, te olette opin tavoittamattomissa. Voitte edelleen vapaasti käydä kuuntelemassa minun luentoja, mutta kuuntelemiseen se jää.»

Salissa oli niin hiljaista että Scott kohotti katseensa nähdäkseen oliko yleisö hiipinyt tiehensä. »Nämä eivät ole minun sanojani», hän jatkoi ja katsoi keskittyneisiin kasvoihin, »vaan dekaani Thomas W. Swanin, joka luennoi tässä samassa salissa vuosisatamme ensimmäiset kaksikymmentäyksi vuotta. En näe mitään syytä olla toistamatta hänen käsitystään jokaiselle Yalen lainopillista korkeakoulua aloittavalle.»

Professori avasi edessään olevan kansion ensimmäistä kertaa ja aloitti. »Logiikka on oikean päättelyn tiede ja taito. Sanotte, ettei siihen vaadita tervettä järkeä enempää. Voltaire puolestaan huomauttaa, ettei ole mitään sen harvinaisempaa. Ne, jotka puhuvat 'terveestä järjestä' ovat yleensä liian laiskoja koulumaan ajatteluaan.

Oliver Wendell Holmes on kirjoittanut: 'Lain elämä ei ole ollut logiikassa vaan kokemuksessa.'» Kynät alkoivat kiittää ponnekkaasti keltaisilla sivuilla, ja sitä jatkui seuraavat viisikymmentä minuuttia.

Kun Scott Bradley pääsi luennon loppuun hän sulki kansionsa, kaappasi muistiinpanot mukaansa ja marssi kiireesti ulos. Hän ei halunnut jäädä nauttimaan niistä loputtomista suosionosoituksista jotka olivat seuranneet hänen ensimmäistä luentoaan jo kymmenen vuoden ajan.

Hannah Kopecia oli alusta asti pidetty ulkopuolisena ja yksinäisenä sutena, vaikka jälkimmäistä esimiehet usein pitivät etuna.

Hannahille oli sanottu että hänen mahdollisuutensa tulla hyväksytyksi olivat vähäiset, mutta nyt hän oli selvinnyt vaikeimmasta, vuoden pituisesta fyysisestä koulutuksesta, ja vaikka hän ei taustastaan huolimatta ollut koskaan tappanut ketään — kuusi viimeisimmästä kahdeksasta hakijasta oli tappanut — esimiestaso oli nyt vakuuttunut siitä että hän kykeni tappamaan. Hän itse tiesi kykenevänsä.

Kun kone lähti Tel Avivin Ben Gurionin lentokentältä kohti Heathrowia, Hannah mietti vielä kerran kaikkea sitä mikä oli saanut kaksikymmentäviisivuotiaan huippumallin hakemaan työtä tiedustelupalvelun erikoisosastolta — joka tunnettiin paremmin nimellä Mossad — vaikka hän olisi voinut valita itselleen mieleisen rikkaan aviomiehen missä tahansa maailman pääkaupungeista.

Kolmekymmentäyhdeksän Scudia oli ammuttu Tel Aviviin ja Haifaan Persianlahden sodassa. Kolmetoista ihmistä oli saanut surmansa. Huolimatta suuresta valituksesta ja uhoamisesta Israelin hallitus ei tavoitellut kostoa, koska James Baker oli tehnyt tiukat poliittiset kaupat ja vakuuttanut että liittoutuneiden sotavoimat hoitaisivat homman. Yhdysvaltain ulkoministeri oli jättänyt lupauksensa täyttämättä. Syyksi Hannah arveli sen, ettei Baker ollut menettänyt koko perhettään ohjushyökkäyksessä yhdessä yössä.

Hannah oli pyrkinyt Mossadiin samana päivänä kun pääsi sairaalasta. Anomukseen oli suhtauduttu torjuvasti, sillä otaksuttavasti aika parantaisi haavat. Hannah kävi Mossadin päämajassa joka päivä seuraavien kahden viikon ajan, jonka jälkeen Mossadissakin tunnustettiin että haavat pysyivät avoimina ja, mikä vielä tärkeämpää, että ne olivat ärtyneet.

Kolmannella viikolla hänen vastahakoisesti sallittiin osallistua alkeiskoulutukseen. Oletettiin ettei hän kestäisi kuin muutaman päivän ja että hän palaisi sen jälkeen mallin työhön. Taaskin oletus osoittautui vääräksi. Hannah Kopecille kosto oli paljon voimallisempi yllyke kuin kunnianhimo. Seuraavan vuoden ajan hän ryhtyi joka aamu työhön auringon noustessa ja kävi nukkumaan vasta myöhään auringonlaskun jälkeen. Hän söi ruokaa joka ei olisi kelvannut kulkurillekaan ja unohti miltä tuntui nukkua patjalla. He yrittivät lannistaa häntä kaikin mahdollisin keinoin, mutta epäonnistuivat. Aluksi opettajat kohtelivat häntä lempeästi ja antoivat hänen sulokkaan vartalonsa ja kiehtovan ulkonäkönsä johtaa harhaan, kunnes yksi opettajista sai murtuman jalkaan, koska ei uskonut että Hannah oli niin nopea. Teorian opettajat eivät olleet yhtä yllättyneitä, vaikka heidätkin Hannah piti kovilla.

Nyt he olivat kuitenkin päätyneet hyväksymään Hannahin.

Hannah oli jo nuorena pitänyt itsestään selvänä että hän osasi puhua useita kieliä. Hän oli syntynyt Leningradissa vuonna 1968, ja kun hänen isänsä neljätoista vuotta myöhemmin kuoli äiti anoi heti muuttolupaa Israeliin. Baltian maissa puhaltavat uudet liberaalit tuulet tekivät luvan saannin mahdolliseksi.

Hannahin perhe ei jäänyt kibbutsiin pitkäksi aikaa: äiti oli yhä säkenöivän kaunis nainen ja sai useita naimatarjouksia, yhden rikkaalta leskimieheltä. Sen hän hyväksyi.

Kun Hannah, hänen sisarensa Ruth ja veljensä David asettuivat asumaan uuteen kotiinsa Haifan hienostokaupunginosassa, koko

heidän maailmansa muuttui. Isäpuoli palvoi Hannahin äitiä ja tuhlailli lahjoja perheelle jota hänellä ei ollut aikaisemmin ollut.

Saatuaan koulun loppuun Hannah pyrki sekä amerikkalaisiin että englantilaisiin yliopistoihin opiskelemaan kieliä. Äiti ei sitä hyväksynyt, vaan suositteli mallin uraa, sillä tytöllä oli kaunis vartalo ja upea, pitkä musta tukka. Hannahin perään kääntyivät niin nuorten kuin vanhojenkin miesten katseet. Hannah vain nauroi ja selitti, että hänellä oli parempaakin tekemistä. Muutamaa viikkoa myöhemmin Hannah liittyi Vassarin sisäänpääsyhaastattelusta palatessaan perheensä seuraan viettämään Pariisissa kesälomaa. Hän aikoi käydä myös Roomassa ja Lontoossa, mutta sai huomaavaisilta pariisilaisilta niin paljon kutsuja että totesi kolme viikkoa myöhemmin olevansa edelleen Ranskan pääkaupungissa. Loman viimeisenä torstaina Rivolin muotitöimisto tarjosi Hannahille sopimusta jota parhaatkaan yliopistoarvosanat eivät olisi voineet hänelle hankkia. Hän antoi paluulipun Tel Aviviin takaisin äidilleen ja jäi Pariisiin töihin. Sillä aikaa kun hän asettui Pariisiin hänen sisarensa Ruth meni Zürichiin sisäoppilaitokseen ja David-veli lähti Lontoon kauppakorkeaan.

Tammikuussa 1991 kaikki lapset palasivat Israeliin juhlimaan äidin viisikymmentävuotispäiviä. Ruth opiskeli Sladen taidekoulussa, David lopetteli tohtorintutkintoa ja Hannah esiintyi *Ellen* kannessa.

Samaan aikaan vyöryi amerikkalaisia Kuwaitin rajalle, ja monia israelilaisia huoletti sodan mahdollisuus, mutta Hannahin isäpuoli vakuutti ettei Israel sekaantuisi selkkaukseen. Joka tapauksessa heidän kotinsa oli kaupungin pohjoislaidalla ja siksi turvassa hyökkäyksiltä.

Viikkoa myöhemmin, äidin viisikymmentävuotissyntymäpäivänä, kaikki söivät ja joivat vähän liikaa ja nukkuivat sitten hiukan liian sikeästi. Kun Hannah lopulta heräsi hän huomasi makaavansa sairaalassa. Vasta monta päivää myöhemmin hänelle kerrottiin että harhaan osunut Scud oli hetkessä tappanut äidin, veljen ja sisaren ja että vain hän itse ja isäpuoli olivat jääneet henkiin.

Eletään vuotta 1993 ja Persianlahden sota on päättynyt. Irakin johtohahmo Saddam Hussein on voimissaan ja janoaa kosta. Sadan miljoonan dollarin palkkiota vastaan hän etsii keinoa nolata Yhdysvallat suorassa televisiolähetyksessä – vieläpä maan itsenäisyyspäivänä.

Erikoistehtävään Saddamia vastaan palkataan entinen huippumalli ja nykyinen vakooja Hannah Kopec sekä lakitieteen professori ja CIA:n agentti Scott Bradley. Ehtivätkö he pelastamaan suurvallan maailmanlaajuiselta nöyryytykseltä ennen kuin on liian myöhäistä?

Jeffrey Archer (s. 1940) on brittiläinen poliitikko ja kirjailija, jonka teokset kattavat monipuolisesti niin romaaneja, novelleja, näytelmiä, televisiosarjoja kuin lastenkirjallisuutta. Archerin teokset ovat nousseet maailmanlaajuiseksi menestykseksi ja niitä on käännetty peräti 40 kielelle.